

РЕШЕНИЕ

№ 4343

гр. София, 31.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 03.07.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **4117** по описа за **2020** година докладвано от съдия Стефан Станчев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по повод касационната жалба на ОБДХ С., срещу решение без номер от 30.01.2020 г., постановено по нах дело № 18572/2018 г., по описа на СРС, НО, 103 състав, с което е отменено наказателно постановление № 295/16.05.2018 г., издадено от Директор на Областна дирекция по безопасност на храните, с което на [фирма], ЕИК[ЕИК] на основание чл. 48, ал. 2 от Закона за храните /отм./ е наложено административно наказание – имуществена санкция за извършено нарушение по чл. 21а, ал. 2 от Закона за храните. В касационната жалба са изложени подробни оплаквания за незаконосъобразно постановен съдебен акт. Прави се възражение, че при установената и възпроизведена от РС фактическа обстановка, установяваща административно нарушение, за което е ангажирана административно наказателната отговорност на ответника, СРС е приел, че при издаване на АУАН/НП са допуснати съществени процесуални нарушения на разпоредбите на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. Неправилно съдът е приел, че е допуснато СПН, като АНО не е изложил съображения, с които максимално да конкретизира допуснатото от санкционираното лице административно нарушение. Касаторът се позова на безспорните факти, установени в хода, както на административно наказателното, така и на въззивното производство, от които може да се направи и извод за безспорна установимост на нарушението. Искането е за отмяна на решението на

СРС и да се постанови друго, с което да се потвърди НП.

Ответник по касационната жалба не взема отношение.

Представител на СГП предлага да се уважи касационната жалба като основателна.

XX касационен състав на АССГ, като взе предвид доводите на страните, във връзка с доказателствата по делото, прие следното.

Касационната жалба е процесуално допустима и основателна.

Административно наказателното производство е образувано срещу [фирма], затова, че в стопанисван от търговеца обект се продават хранителни стоки – бутилирани безалкохолни напитки, за които при извършена проверка се установява, че прилаганите процедури по системата за самоконтрол са неефективни и не осигуряват проследимост на храните, като за част от предлаганите храни – нектар „Банан и ягода“ са представени документи от доставчик и товарителница от 28.01.2018 г., като тези документи не съдържат информация за партидата и срока на годност на този продукт. На следващо място не е спорно, че при проверката, предизвикана от това, че клиент на търговския обект, вследствие на употреба на такъв непроследим продукт е получил сериозни телесни увреждания, са установени като предлагани напитки с изтекъл срок на годност.

Тези обстоятелства, като факти се отчитат от СРС, а правните изводи са достатъчно лаконични, че са допуснати СПН.

Както в КП № 0026646/29.03.2018 и в АУАН №2000622/23.04.2018 г. , така и в НП е посочено, че въведената и прилагана от ответника система и процедура за самоконтрол не отговаря за изискването за проследимост на храните и други вещества, вложени в предлагани храни /в случая, няма проследимост на партидата/, като по този начин не позволяват предоставянето на търсена информация от компетентни органи. Обстоятелството, че при извършената проверка и по представени по делото писмени доказателства – документи за доставка, нито в извадки от електронните системи проверяващите са могли да установят каква и откъде е партидата стоки, които се предлагат на краен потребител, нито срока на годност на тези стоки.

Споделя се оплакването на касатора, че занижения самоконтрол от търговеца води до неефективност за осигуряване проследимост на храните.

Не се приема, дори при стесняване формализма на административнонаказателната процедура, за което СРС не се мотивира, при установено нарушение да се сочи, че не е описана фактичката обстановка при максимално конкретизиране, от което въззивния съд да установи извършеното нарушение, начин и средства за осъществяването му, както и конкретно настъпилите общественоопасни последици.

Съгласно чл. 21а, ал.2 ЗХ за изпълнението на изискванията по ал.1 производителите и търговците на храни въвеждат и прилагат системи и процедури за събиране и съхраняване на информацията, които позволяват предоставянето ѝ на компетентните органи при поискване. Настоящият състав на съда намира, че даденото фактическо описание в АУАН и НП, както правилно е приел и въззивния съд изцяло кореспондира със състава на неизпълненото задължение визирано в нормата на чл. 21а, ал.2 от ЗХ във вр. с чл.ал.1, т.1 на чл. 21а от ЗХ. Същото по начина по който е описано и съотнесено към релевантните правни норми не е възпрепятствало санкционираното лице да разбере за какво нарушение е ангажирана отговорността му и не го е лишило от своевременното организиране на правото на защита, така както се твърди в касационната жалба. В този смисъл, дори и да се приеме, че е допуснато

процесуално нарушение при посочване на нарушени правни норми или тяхното разместване в начина им на изписване, то този пропуск в случая би бил несъществен, доколкото не ограничава правото на защита на субекта и не влече извод за незаконосъобразност на НП. Посочените като нарушени разпоредби на чл. 21а, ал.2 вр. с ал.1, т.1 от ЗХ задължават производителите и търговците на храни да осигуряват възможност за проследяване на храните и на всички други вещества, предназначени за влагане или за които се предполага, че ще бъдат вложени в храни, на всички етапи на производство, преработка и дистрибуция, като за целта: 1. изискват и съхраняват информация за всеки свой доставчик на храни, на животни, отглеждани с цел производство на храни, и на вещества, предназначени за влагане или за които се предполагат, че ще бъдат вложени в храни; 2. съхраняват информация за производителите и търговците на храни, на които те са доставили своите продукти, като съгласно ал. 2 на нормата за изпълнение на изискванията на ал. 1 производителите и търговците на храни въвеждат и прилагат системи и процедури за събиране и съхраняване на информацията, които позволяват предоставянето и на компетентните органи при поискване. В разглеждания случай санкционираното дружество не е изпълнило задължението си да предостави информация по отношение на предлаганите от него хранителни породукти, относно партиден номер, адрес на юридическото лице, отговорно за етикетирането на стоките и данни за производителя на извършващите контрол държавни органи.

Възможността за проследяване е закрепена в чл. 18 от Регламент № 178/2002 на Европейския парламент и на Съвета от 28 януари 2002 година за установяване на общите принципи и изисквания на законодателството в областта на храните, за създаване на Европейски орган за безопасност на храните и за определяне на процедури относно безопасността на храните и тя обхваща всички етапи на производство, преработка и разпространение на храни, фуражи и животни, които се отглеждат за производство на храни, като за тази цел субектите трябва да разполагат със системи и процедури, позволяващи предоставянето на тази информация на компетентните органи при поискване от тяхна страна.

Регламентът като акт на вторично право на ЕС има общо действие, той е задължителен в своята цялост и е директно приложим във всички държави членки. Прилага се във всички случаи, които попадат в приложното му поле. Разбира се няма пречка Регламентът да оставя възможност за приемане на изпълнителни мерки било на общностно, било на национално равнище. В контекста на изложеното относно правната природа на Регламента след прецизен анализ на разпоредбата на чл. 18 от обсъждания акт на ЕС следва да се посочи, че нормата има диспозитивен характер. Както бе посочено по-горе за реализиране на възможността за проследяване на храните на всеки един етап-от производството до разпространението субектите трябва да разполагат със съответните системи и процедури. В Регламент № 178/2002 не са уредени конкретните системи и процедури, които да позволяват проследяването. Изискването е да е налице информация, която да се поддържа от стопанските субекти и тя да може да се предоставя във всеки един момент при поискване от компетентните органи. На национално ниво разпоредбата на чл. 18 от Регламента е възпроизведена в текста на чл. 21а от Закона за храните. С оглед гореизложеното се налага извода, че приложението на нормата на чл. 21а, ал.2 от ЗХ предполага свързаност с хипотезата на чл. 21, ал.1, т.1 от Закона за храните, като така посочени в наказателното постановление норми не водят до извода, че са налице различни състави на

нарушение. Т.е. системата в своята цялост представлява наличие у търговеца на информация за всеки свой доставчик на храни, която образно казано се материализира на хартиен носител, като например: протоколи за доставчика, датата на доставката и вида и количеството на продукта, който е доставен за нуждите на търговеца, позволяващи обратното проследяване на доставената хранителна стока.

Правилен е и изводът на въззивния съд досежно безспорната установеност на вмененото на търговеца нарушение. Безспорно установено е обстоятелството, че дружеството представлява „търговец на храни“ по см. на т. 61 от § 1 ДР на Закона за храните, осъществяващ дейност по „търговия“ по см. на т. 60 от § 1 ДР на същия закон. От друга страна, задълбоченият прочит на приобщените писмени доказателства, в т.ч. и на съставения доклад за проверката, сочат с категоричност, че субектът не е осигурил възможност за проследяване на храните, в случая на безалкохолни напитки – нектари, каквото задължение му е вменено с чл. 21, ал.2 вр. с ал.1, т.1 от Закона за храните. Установява се по категоричен начин, че за същите както в деня на проверката, така и в последствие пред контролните органи от ОДБХ са представени търговски документи от доставчик, без наличието на съществени реквизити – партида и срок на годност на предлаганите от ответника стоки, което пречат обратното проследяване на храните, за това дали изобщо търговецът – ответник е доставил за търговия на дребно годни хранителни продукти. В този смисъл са и показанията на разпитаните в хода на въззивното производство свидетели-служители на ОДБХ, които еднозначно сочат, че при проверката не им е бил представен търговски документ за произход и безопасност на храната, което от своя страна пречат проследимостта. С оглед на това, касационната инстанция счита, че предходният съдебен състав е достигнал до единствено неправилен правен извод, като се позовавал на налични според него процедурни нарушения, каквито безспорно не са установени. В приложимата разпоредба на чл. 48, ал. 2 във вр. с ал.1 от ЗХ, предвижда ангажиране на отговорността на юридическото лице с имуществена санкция в размер от 1000 до 2000 лв., като в конкретната хипотеза АНО е определил санкционния размер в законовия му минимум.

Тъй като решението на СРС е неправилно, същото следва да се отмени и да се постанови ново, с което се потвърди изцяло издаденото наказателно постановление.

В полза на касационния жалбоподател се присъждат разноски пред въззивната и настоящата съдебни инстанции в размер на 600 лева, съгласно приложените платежни документи.

По тези съображения, ХХ касационен състав АССГ

РЕШИ

ОТМЕНЯ решение без номер от 30.01.2020 г., постановено по нах дело № 18572/2018 г., по описа на СРС, НО, 103 състав и **ПОСТАНОВИ**

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 295/16.05.2018 г., издадено от Директор на Областна дирекция по безопасност на храните, с което на [фирма], ЕИК[ЕИК] на основание чл. 48, ал. 2 от Закона за храните /отм./ е наложено административно наказание – имуществена санкция за извършено нарушение по чл. 21а, ал. 2 от Закона за храните.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Областна дирекция по безопасност на храните сумата 600 /шестотин/лева разноски за производството пред СРС и АССГ.

Решението е окончателно.

Председател

Членове 1.

2.

